

indgivet Klage; og nu vil jeg ikke lystre. Det er ganske vist maasse en populær eller vulgær Opfattelse af § 72, at den skulde gaa videre. Men naar den højtærede Trafikminister havde villet se efter — og han havde jo 50 Dage til at se efter, og han kunde saa den bedste juridiske Bistand — hos Møgen, Høld, Goos o. s. v., vilde han have set, at den Fortolkning af § 72, i Henhold til hvilken han har handlet, er desperat forkert. Maa jeg, for at det, jeg siger, ikke skal staa som et rent Postulat, saa Lov til at citere af Professor Møgens „Den danske Statsforfatningsret“, dette fortræffelige Værk, som lider af visse, om jeg saa maa sige, provisoriske Pletter, men som ellers er et fortræffeligt Værk, det bedste, vi have om vor Statsret. Maa jeg med den højtærede Formandens Tilladelse saa Lov til at citere nogle Ord: „Det er klart, at der i denne Forfættelse“ — det er Slutningen af § 72 i Grundloven — „ikke er indeholdt andet og mere end at Forpligtelsen til at adlyde Øvrighedens Befaling, for saa vidt en saadan maatte eksistere, ikke ophæves ved selve den Kendsgerning, at Spørgsmaalet om Befalingens Gyldighed indbringes for Domstolene. Med andre Ord, Øvrighedsbefalingens Indankning for Domstolene skal ikke have den samme suspenderende Virkning, som tilkommer Appellen af en underordnet Rets Kendelse til højere Ret.“ Andet og mere ligger der ikke i denne Bestemmelse, og der siges, at det har sin gode Betydning for at fjerne enhver Tvivl i saa Henseende. Forfatteren opfaster saa det Spørgsmaal: Har jeg da en Forpligtelse til at lystre ulovlige Øvrighedsbefalinger? Kan man sige, at naar en Øvrighedsperson giver en Befaling, skal jeg lystre den, hvabenten den er lovlig eller den ikke er lovlig? Her er det naturligt, at meget bureaukratist anlagte Personer, som gerne ville hævde Embedsmandsmyndigheden, ville sige, at Samfundet ikke kan bestaa, naar Øvrighedens Befalinger ikke skulle lystres; det gaar ikke an, at den enkelte skal kunne siddes dem overhørig; om det er lovligt eller ikke lovligt, kommer det ikke an paa, naar blot den høje Øvrighed har befalet det, skulle Børgerne lystre. Hvad siger Professor Møgen derom? Ja, han siger: Man vil maasse henvise til, at Øvrighedens omfattende Virken for Samfundsvælt ikke bør hindres og sintes ved den enkeltes Modstand. Men hertil siger Forfatteren, at den Teori vil være i alle Maader fuldstændig forfættet; naar Domstolene give Bægningen Medhold, viser det sig i Virkeligheden, at det ikke er den private Mand, som har hindret Øvrighedens

Virken, men derimod selve Loven, og den bør ingen Øvrighed kunne kræve Frihed til at overtræde. Men det turde i Virkeligheden være denne Tante, som ligger bagved det her omhandlede Argument. Den udøvende Magt kan ikke for sig kræve andre Raar end dem, som den almindelige Børgere er underkastet; ogsaa Øvrigheden maa fuldt ud lyde de Løve, som indskrænker dens Handlingsfrihed. Det følger af, at vi heldigvis leve i en Retsstat, at Grundloven har gennemført Retsstatsprincippet. Og saa slutter Forfatteren af med disse Ord: „Vi se derfor ikke, at der kan paavises nogen fornuftig Grund til at fravige den i Forholdets Natur grundede Sætning, at kun lovlige Befalinger have Krav paa at adlydes.“ Det er gyldne Ord, som burde slaas op i ethvert Retslokal og offentligt Lokale i hele Landet. Det er altsaa Svaret, at, hvis denne Ekspropriationsbeslutning og Generaldirektør Tegners Forbring paa at komme i Besiddelse af dette Terrain have været ulovhjemlede, saa har man ikke haft nogen Forpligtelse til at lystre det, saa skulde Begravelsesvæsenet, om det vilde med egen Magt kunne have sat sig derimod, lukket Døren af derude og sagt: Her kommer ingen ind! — Naar man saa kommer til det næste Spørgsmaal, som ligger i Sagen, og som er dette: kan man da have Lov til at henvende sig til Kongens Foged, og kan Kongens Foged nedlægge Forbud i saadanne Tilfælde? saa siger jeg, at dette Spørgsmaals bekræftende Besvarelse simpeltthen følger af det foregaaende; for har jeg Ret, og er jeg ikke pligtig til at lystre en ulovlig Befaling, har jeg selvfølgelig ogsaa den Refkurs til Domstolene, til Retten, som Retsorganisationen overhovedet frembyder. Der er netop Fogedretten en prægtig Ret, thi den forhindrer netop det, den skal forhindre; den forhindrer netop en Trafikminister eller en anden fra at løbe bort med 1,600,000 Kubitalen Jord og kaste dem ud i Skallebøddstrand, hvor man aldrig kan saa fat paa det mere, selv om man har soleklar Ret til at forlange, at disse Millioner Kubitalen skulle blive derude i Balby. — Jeg kan tænke mig, at en eller anden kunde antage, at det, der staar i Grundlovens § 72 om Domstolene, ikke vedrører en Fogedret; men jeg kan ikke antage, at saadan en Indsigelse, som er ganske ubegrundet, skulde komme frem fra nogen Side; men er der nogen, som nærer Tvivl om, hvorvidt Fogedretten gaar ind under Begrebet „Domstolene“ i Grundlovens § 72, skal jeg atter henvise til Statsretten, hvor det med meget stærke og klare Grunde vises, at der kan ikke være Tvivl om, at der ved Ordet „Domstolene“ i den nævnte Grundlovs-